

Een duik in de koffer van...

NAAM Daniëlle Boelens **LEEFTIJD** 44 jaar **BEROEP** Tekstschrijfster

AANTAL MAANDEN PER JAAR IN HET BUITENLAND Minstens 1 **MEEST AFGELEGEN BESTEMMING** Cookeilanden

Voor Daniëlle Boelens ging een droom in vervulling toen ze op haar motor stapte en vijf maanden lang in haar eentje door Zuid-Amerika trok. Haar avonturen vormden de inspiratiebron voor de debuutroman *Lingerie en motorleer*.

Waarom een motorreis dwars door Zuid-Amerika?

'Als je per motor reist kom je op plekken waar je met ander vervoer niet kunt komen. In plaats van dat de omgeving aan je voorbij trekt, zit je er middenin. Je voelt de hitte, de kou. Je hoort de kreklens in de berm als je de bocht omgaat, moet soms bukken voor een laagvliegende vogel. Je zit onder het stof. Je voelt het slechte wegdek doordreunen in je armen, in je lijf. Kortom, je ervaart alles veel intenser. In eerste instantie was het plan door Australië te crossen. Ik was er al eens geweest en de reis was mij erg goed bevallen. Maar ik kreeg de behoefte mijn patronen te doorbreken, mijn grenzen te overschrijden. Australië was geen uitdaging en ik wilde uit mijn comfortzone stappen, in situaties komen die ik zelf niet in de hand had. Daarom viel de keus op Zuid-Amerika, een continent dat ik niet kende en waar ik de taal niet sprak.'

Hoe heb je je voorbereid?

'Op internet heb ik uitgezocht of ik überhaupt motortochten in Zuid-Amerika kon maken. Zo heb ik de route door Bolivia gevonden. Ik wist ook dat ik Spaanse lessen wilde volgen in Buenos Aires, maar voor Peru, Chili en Brazilië had ik nog geen vooropgezet plan. Ik had een paar dingen in mijn hoofd en verder dacht ik: *Go with the flow*. Ik had van tevoren geen reisgidsen gelezen, maar ik had ze wel mee voor onderweg. Het lastigste vond ik het inpakken van een rugzak met alles wat je in een half jaar nodig hebt. Zeker omdat mijn reis heel afwisselend zou worden: motorrijden, voettochten door Patagonië, jungle-expedities, Oud en Nieuw in Rio de Janeiro en ga zo maar door. Ik ben er dan ook drie dagen mee bezig geweest. In mijn rugzak had ik

stoere motorkleding, maar ook een paar pumps. *Lingerie en motorleer*. Daarnaast nam ik, zoals op al mijn reizen, een vijf centimeter grote Boeddha mee die ik van een vriendin heb gekregen. Ik dacht goed voorbereid op reis te gaan, maar dat pakke terplekke toch even anders uit. Zo meende ik genoeg motorrijervaring te hebben om offroad te gaan. Mooi niet. Ik had het totaal onderschat, het was ontzettend zwaar. Ik had niet verwacht dat het zo'n gevecht zou worden om het te leren.'

Welke reismomenten hebben bijzonder veel indruk gemaakt?

'Ik ben een aantal keer ontzettend gelukkig geweest, zo erg dat ik tranen van ontroering had. Eén van de hoogtepunten van de reis heb ik in Ushuaia, de zuidelijkste stad van de wereld, beleefd. Ik keek uit op de haven waar mijn vader ooit met zijn schip lag. Hij was namelijk sergeant telegrafist bij de Koninklijke Marine en zat jaren op zee. Toen ik werd geboren was hij 46 jaar en werkte aan wal. We hadden een ongelooflijk sterke band. Toen ik daar aan de haven van Ushuaia zat, had ik hetzelfde uitzicht dat hij ooit had en voelde me dichtbij hem, ook al is hij lange tijd terug overleden. Dat was intens.'

Zijn er ook bange momenten geweest?

'Tijdens mijn reis door Bolivia en Peru was ik nooit bang, maar wel in La Boca, de populaire tangobuurt van Buenos Aires. Ik was daar aan het fotograferen toen ik opeens iets kouds langs mijn rug voelde glijden. Ik keek om en stond oog in oog met een jongen van een jaar of vijftien. Hij had een mes in zijn hand. We stonden allebei aan de grond genageld, totdat ik hard weg rende. Het was veertig graden maar ik had overal kippenvel.'

Wat zou je andere reizigers voor advies mee willen geven?

'Veel mensen durven of willen niet in hun eentje op reis omdat ze bang zijn dat ze hun ervaringen niet kunnen delen. Die angst is ongegrond – onderweg ontmoet je veel mensen. Bovendien beleefde ik mijn mooiste en meest intense momenten toen ik alleen was. Heerlijk vond ik dat. Niemand die me stoerde, geen moment waarop ik me moest afvragen of iemand het wel naar zijn zin had. Ik kon mijn tijd nemen. Het op mijn netvlies branden. Janken. Zoals toen ik alleen bij de haven zat. En dat terwijl ik normaal graag mensen om mij heen heb. Als je niet alleen wilt zijn, kun je jezelf inschrijven voor excursies of logeren in slaapzalen. Daarmee bespaar je niet alleen kosten, maar doe je ook veel leuke contacten op. Op reis ontstaat er een soort aparte verbintenis tussen mensen. Het maakt ook niet uit hoe oud je bent – iedereen gaat met elkaar om want iedereen heeft hetzelfde doel.'

Ben je op het idee gekomen een boek te schrijven?

'Tijdens mijn reis door Zuid-Amerika schreef ik reisblogs en daar kreeg ik veel positieve reacties op. Ik zette één à twee keer per week een verhaal online en binnen een jaar had ik 85.000 pageviews. Mijn lezers zeiden dingen als: 'Je zou een boek moeten schrijven' of 'Jij hebt mij Zuid-Amerika laten zien.' Met mijn boek, de eerste van een reeks, wil ik mensen thuis meenemen op een avontuur dat ze misschien zelf nooit aandurven, maar nu toch beleven. Bij mij achterop de motor. Ik wilde geen reisverslag schrijven, maar lezers informeren over Bolivia zonder dat ze zich daarvan bewust zijn. Mijn boek werd uiteindelijk een roman. Het is niet zo dat ik dingen heb verzonnen. Iedere

kilometer, blauwe plek, breuk en lekke band is echt. Ik hoor van andere schrijvers dat hun debuutroman het meest autobiografisch is. Dat geldt ook voor de mijne. De naam van de hoofdpersoon, Marielle, verschilt niet voor niets maar twee letters van mijn eigen naam. Veel van wat in het boek voorkomt heeft ergens in mijn leven plaatsgevonden. Alleen niet per definitie tijdens mijn weken in Bolivia.'

Wat zijn je toekomstplannen?

'Toen ik na een half jaar rondreizen weer aan het werk ging bij Holland Casino, zag ik dezelfde mensen achter de speelautomaten zitten. Zij zaten daar nog steeds, terwijl ik zo veel had meegemaakt. Het was schokkend om te zien dat er eigenlijk niets was veranderd. Ik realiseerde mij dat ik nog mijn hele leven bij het casino zou kunnen werken of dat ik er nu voor kon kiezen mijn droom waar te maken. Dat laatste heb ik gedaan. Toen ik eenmaal met mijn boek begon, heb ik twee maanden non-stop geschreven. Ik werd totaal meegesleurd door mijn passie. Dit is wat ik wil, wie ik ben. Het is heerlijk om daaraan toe te geven. Reizen is teruggaan naar je kindertijd. Je hoeft niets en je hebt geen verplichtingen. Je kunt doen en laten wat je wilt. Daarom wil ik in de toekomst zeker meer gaan reizen en nog minstens twee boeken schrijven. *Lingerie en motorleer* beschrijft het eerste deel van mijn reis en ik ben begonnen aan het vervolg. Hierin zal het hoofdpersonage verder reizen door Peru, Brazilië, Argentinië en Chili. Daarna ga ik schrijven over een motortocht die ik dit jaar door de Indiase Himalaya heb gemaakt. Dat is mijn droombaan: betaald op reis om een boek te schrijven over de achtergronden van een land.'

'Ik ervaar een land intenser op de motor'